

Pieaugt mīlestībā

Fil. 1,3-11

3. *Es pateicos savam Dievam katru reizi, kad vien jūs atceros,*
4. *vienmēr katrā savā lūgšanā par jums visiem, ar prieku aizlūgdams,*
5. *par jūsu līdzdalību evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim,*
6. *būdams pārliecināts, ka tas, kas labo darbu starp jums ir uzsācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.*

7. *Tā ir taisnīgi man par jums visiem domāt, jo jūs esat manā sirdī, gan savās saitēs, gan aizstāvēt un nostiprinot evaņģēliju, jūs visus, kas kopā ar mani žēlastībā.*

8. *Jo Dievs ir mans liecinieks, kā es ilgojos pēc jums visiem ar Kristus Jēzus sirsnību.*

9. *Un to es lūdzu, ka jūsu mīlestība vienumēr, pāri plūzdama, pieaugtu visā atziņā un izjūtā,*

10. *ka jūs svarīgāko pārbaudītu, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami,*

11. *ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli, Dievam par godu un slavu.*

Mīļā draudze!

Apustuļa Pāvila vēstule filipiešiem pieder pie tām Jaunās Derības liecībām, kas var “uztaisīt dūšu” tādā pelēkā, depresīvā laikā kā patlaban. Mēs, dzīvojot savu ikdienu, varam iestrēgt visādās rūpēs un strīdos, un pazaudēt dzīvo saiti ar savu Pestītāju. Lai nenogrimtu pavisam, mums ir nepieciešams tas skats no malas, kas parāda citu perspektīvu, kas liek lietās skatīt citā gaismā. Tā ir Svētā Gara gaisma, kas uzrunāja apustuļus un Kristus pirmos lieciniekus, un viņu piedzīvotais var iedrošināt arī mūs, turpināt ceļu ar Kristu.

Pāvila vēstule kristiešiem grieķu pilsētā Filipi savieno divus pilnīgi atšķirīgus elementus – prieku un ciešanas. Laikam nevienā citā vēstulē Pāvils neizsaka prieku par savu un filipiešu kopīgo kalpošanu Kristum tik bieži. Visa tā vēstule ir ļoti gaiša, ar labām domām, lai gan Pāvils pats ir visai neapskaužamā situācijā. Viņš ir sagūstīts, važās. Visticamāk, ka neatrodas cietumā, bet ir uzlikts mājas arests, jo viņš var pieņemt apmeklētājus. Pāvils saka, ka ir priecīgs par to, ka tas notiek evaņģēlija dēļ, dēļ savas sludināšanas viņš kārtējo reizi ir apcietināts.

Pāvils sāk savu vēstuli tā kā tolaik tas bija ierasts. Iesākot vēstuli ar to, ka nosauca savu vārdu un kam viņš raksta. Tātad, šajā gadījumā – Pāvils un Timotejs visiem svētajiem Kristū Jēzū, kas ir Filipā.

Pēc tam sekoja novēlējums un pateicība Dievam. Pāvils šo ārējo formu izpilda kā ierasts, tomēr tā nav formāla vēstule, viņš to pilda ar savu saturu. Mūsu šīs dienas teksts ir šī vēstules daļa, kur autors pateicas Dievam par savu sarunu partneriem. Ko Pāvils raksta?

Katru reizi, kad viņš filipiešus atceras, viņš pateicas Dievam par viņiem, katrā savā lūgšanā viņš tos piemin ar prieku. Acīm redzot, filipiešu draudzība Pāvilam bija ļoti svarīga. Un viņš min arī iemeslu – kāpēc. Viņš pateicas par viņu līdzdalību evaņģēlijā, no pirmās dienas līdz šim brīdim.

Ko tas nozīmē – līdzdalība evaņģēlijā? Filipiešu draudze bija pirmā draudze, ko Pāvils dibināja Eiropā. Pilsēta Filipi atradās Romas provincē Maķedonijā, kas ir tagadējās Grieķijas ziemeļos. Apustuļu darbos 16. nodaļā mēs varam izlasīt par notikumiem, kas noveda pie draudzes dibināšanas. Pāvils, ienākot svešā vietā, uzmeklēja vispirms jūdu pulcēšanās vietu, parasti tā bija

sinagoga, bet Filipos jūdi sanāca kopā pie upes. Tur viņš sanākušām sievietēm stāstīja par Jēzu, ka Viņš ir Kristus, mesija, kas ir miris un augšāmcēlies, lai atpestītu tos no grēkiem. Un Pāvils nebaidījās no kopības ar šiem cilvēkiem, viņš gāja viņu namā, un baudīja viņu viesmīlību. Jūdu acīs šis jau bija pirmais bauslības pārkāpums. Tomēr drīz sekoja arī citas nesaskaņas. Pāvilam un viņa biedram Silam lielu uzmanību pievērsa viena jauna verdzene, kas bija zīlniece. Visu laiku tā viņiem sekoja un skaļā balsī sauca: “Šie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu.” Kaut kad Pāvilam šī skandināšana apnika, un viņš izdzina to garu, kas viņai deva zīlēšanas spējas. Par tādu rīcību ļoti saniknoti bija verdzenes īpašnieki, kas pelnīja labu naudu ar viņas zīlēšanu. Un viņi lika Pāvilu un Silu apcietināt. Cietumā viņus pātagoja un sita, un tikai nākamā dienā tos atbrīvoja, un viņiem bija jāatstāj šī pilsēta. Tomēr Pāvila liecība nebija veltīga. Apustuļa darbos ir minēta sieviete vārdā Lidija, purpura tirgotāja, kas kopā ar visu savu namu kristījās. Tāpat cietumsargs, kas apsargāja Pāvilu, un viņa piederīgie.

Šie ļaudis turpināja augt ticībā, un, neskatoties uz visam grūtībām, deva arī citiem liecību par Jēzu. Kad viņi dzirdēja, ka Pāvils ir apcietināts, tie tūlīt vāca ziedojumus, un aizsūtīja kādu savu pārstāvi pie Pāvila, lai viņu atbalstītu. Par to Pāvils bija ļoti aizkustināts, ka viņš nav viens savās grūtībās. Tā nu izpaudās viņu līdzdalība evaņģēlijā.

Manuprāt, tā ir arī liecība tam, ka katrs kristietis ir aicināts iesaistīties, lai labā vēsts par Jēzu ietu plašumā. Arī šodien mēs varam būt kopā ar tiem, kas cieš evaņģēlija dēļ. Piemēram, Irānā ir apcietināti vairāki kristieši, kuriem pārmet atkrišanu no musulmanu ticības. Mācītājs Jusefs Nadarkāni tika apcietināts pagājušā gadā oktobrī, kad viņš protestēja pret to, ka viņa dēls tiek piespiests mācīties Korānu. Tagad ir paredzēts viņam izpildīt nāves sodu. Par viņu un citiem aizlūgsim lielajā draudzes lūgšanā.

Pāvils bija pārliecināts, ka Dievs viņus uzturēs ticībā, neraugoties uz visiem pārbaudījumiem, līdz mesijas Jēzus otrreizējai atnākšanai. Vēlāk Pāvils raksta par tām briesmām, kas apdraud filipiešu ticību. Tie nav tikai ārēji draudi un konflikti ar pagāniem. Kristiešu vidū bija tādi, kas uzskatīja, ka arī jaunpienākušiem, bijušajiem pagāniem, ir jāpilda jūdu bauslība. Arī šodien starp kristiešiem ir daudz tādu, kas uzskata, ka pats galvenais ir pildīt baušļus, vai kādus atsevišķus Bībeles priekšrakstus. Pāvils tā nedomāja. Viņš uzskatīja, ka kristīgā dzīve izriet no attiecībām ar Dievu, kas caur Jēzu Kristu mūs ir attaisnojis no mūsu grēkiem, no nespējas dzīvot pēc Dieva prāta. Tikai tad, kad pieņemu to, ka es dzīvoju no Dieva žēlastības, nevis no saviem labajiem darbiem, vai sava gribasspēka, tikai tad esmu sapratis savu patieso stāvokli Dieva priekšā. Dzīvojot no Dieva žēlastības arī manas attiecības ar saviem līdzcilvēkiem mainīsies. Es peldu līdz Dieva mīlestības straumē, kas mani nes. Man vairs nav jāturas pie atsevišķiem norādījumiem: *turies šeit pie šī kociņa, vai griezies šeit pa labi vai pa kreisi.*

Būdams šajā straumē, es kļūstu līdzīgs Jēzum Kristum. Tāpēc Pāvils var būt priecīgs pat apcietinājumā, jo viņam tas ir apstiprinājums, ka viņš iet pa to ceļu, ko gāja Jēzus. Un viņš saka, ka viņa sirsnība pret filipiešiem ir tāda pati kā bija Jēzum. Noslēdzot šīs vēstules ievadu, Pāvils izsaka, kāds ir viņa aizlūguma saturs. Ja mēs aizlūdzam par otru cilvēku, tad tas parasti ir par to, lai Dievs dotu veselību, spēku, lai pasargātu no ļauna. Pāvila lūgšana ir savādāka. Viņš lūdz tā: “Un to es lūdzu, ka jūsu mīlestība vienumēr, pāri plūzdama, pieaugtu visā atziņā un izjūtā, ka jūs svarīgāko pārbaudītu, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami, ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli, Dievam par godu un slavu.”

Tātad, pēc Pāvila domām, galvenais ir, ka viņi pieaug mīlestībā. Šī mīlestība nav saistīta tikai ar jūtām, tā ir *agape*, praktiska palīdzība, žēlsirdība pret otru cilvēku. Pāvils lūdz, lai tā pieaugtu visā atziņā un izjūtā. Visā atziņā – tas nozīmē, ka tā ir mīlestība, kas ieslēdz kritisku domāšanu, kas māk atšķirt lietas, kuras ved uz iznīcību, no tām, kuras ceļ garīgi un palīdz dzīvot. Otrs vārds nav īsti pareizi tulkots. Te nav runa tikai par izjūtām, bet arī par uztveri, kā es skatos uz lietām. Ja es skatos uz otru cilvēku ar mīlestību, tas nenozīmē, ka man viss akli ir jātic un jāpieņem. Es mēģinu saprast,

kāpēc viņš tā rīkojās, es netiesāju, bet varu pateikt patiesību.

Dzīvojot šādā mīlestībā, var notiekošo saredzēt dziļāk, kā tie, kas spriež virspusēji. Aiz dažādām rīcībām arī šodien slēpjas bailes, slikta pieredze pagātnē, aizvainojumi un sarūgtinājums. Ja es otru cilvēku mazliet vairāk iepazīstu, es vairs nebūšu tik kategorisks un tiesājošs.

Pats galvenais tomēr ir palikt Jēzus Kristus mīlestībā. Ja es to daru, tad no tā arī izaugs augļi manā dzīvē.

Svētais Gars vada ikvienu, kas uzticas Jēzum, kas ir kristīts Viņa vārdā. Šī ticība nesīs augļus, agri vai vēlū tas iespaidos arī citus. Tā pats Kristus turpina caur mums nest cerību, prieku un žēlsirdību citu cilvēku dzīvēs.

Āmen!